

“Ἐγὼ εἶμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 110ον | Ὀκτώβριος 2020 | 4349

«ΑΥΤΗ ΕΣΤΙΝ Η ΝΙΚΗ Η ΝΙΚΗΣΑΣΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ, Η ΠΙΣΤΙΣ ΗΜΩΝ»

ΤΗ ΧΡΟΝΙΑ πού μᾶς ἔρχεται ἐορτάζουμε τὴν ἐπέτειο τῶν 200 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Ἡ μεγάλη ἀλήθεια πού πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε καὶ νὰ ἀναδείξουμε αὐτὴ τὴ χρονιὰ εἶναι ὅτι γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ '21 ἡ πίστις στὸν Χριστὸ καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Ἡ Ἐπανάσταση ἦταν ἓνας ξεσηκωμὸς «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγία καὶ τῆς πατρίδας τὴν ἐλευθερία», κατὰ τὸν λόγο τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῆς, τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρῶνη.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸν ἀδιάσπαστο σύνδεσμο πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν πίστιν στὸν Χριστὸ καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐθνεγερσίας, ἀρκεῖ νὰ φέρουμε στὴ σκέψη μας τὶς ζοφερὲς συνθήκες μέσα στὶς ὁποῖες ζοῦσαν οἱ ραγιᾶδες στὰ χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς:

– Τὴν ἐξοντωτικὴ φορολογία – θὰ ἀρκοῦσε νὰ θυμίσουμε ὅτι ὁ βασικὸς φόρος πού πλήρωναν οἱ ραγιᾶδες, ὁ «κεφαλικὸς φόρος», ἦταν ὁ φόρος πού ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν, γιὰ νὰ ἔχουν... τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν... (ὅσο καὶ ἂν δυσανασχετοῦμε σήμερα γιὰ τὶς φορολογικὲς ὑποχρεώσεις στὶς ὁποῖες καλούμαστε νὰ ἀνταποκριθοῦμε, δὲν πάει βέβαια τὸ μυαλό μας ὅτι θὰ μπορούσε ποτε νὰ μᾶς ἐπιβάλλεται φόρος, γιὰ νὰ μᾶς ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα στὴ ζωή...).

– Τὸν πιὸ βαρὺ καὶ δυσβάστακτο φόρο ἀπ' ὅλους, τὸ ἀπαίσιο παιδομάζωμα, πού ἔχει ὀνομαστῆ καὶ «φόρος αἵματος».

– Τὶς ἀπίστευτες ταπεινώσεις.

– Τὴν ὠμὴ περιφρόνηση πρὸς τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τῶν ραγιᾶδων, πού βρισκόταν στο ἔλεος τοῦ Τούρκου δυνάστη (ὁ φόνος χριστιανοῦ μπορούσε νὰ μὴ λογίζεται ὡς ἔγκλημα!).

Τὸ σημαντικὸ ὅμως εἶναι μιὰ λεπτομέρεια πού συνήθως παραβλέπουμε: Ἄν, φέρνοντας στὴ σκέψη μας ὅλα τὰ παραπάνω, νιώθαμε ὅτι ὅσοι εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθοῦν ραγιᾶδες ἦταν καταδικασμένοι νὰ ζοῦν μέσα στὶς πιὸ μεγάλες στερήσεις, τοὺς πιὸ μεγάλους κινδύνους, τὶς πιὸ μεγάλες ταπεινώσεις, ΔΕΝ θὰ εἶχαμε δίκιο. Οἱ ραγιᾶδες ΔΕΝ ἦταν καταδικασμένοι νὰ ζοῦν αὐτὴ τὴ μαύρη ζωὴ. Μποροῦσαν, κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ, νὰ ἀλλάξουν τὴ ζωὴ τους, μιὰ γιὰ πάντα, μὲ τὸν πιὸ εὐκόλο καὶ ἀπλὸ τρόπο: Ἀρκοῦσε νὰ παρουσιαστοῦν μπροστὰ στὶς ὀθωμανικὲς ἀρχὲς καὶ

νὰ προφέρουν μιὰ καὶ μόνο φράση: «*lā il lāx il allāx*». Μὲ αὐτὴ τὴ μιὰ φράση, τόσο ἀπλῶ, ὁμολογοῦσαν ὡς Θεὸ τὸν Ἀλλάχ, ἔπαυαν νὰ εἶναι ραγιᾶδες καὶ γίνονταν Τούρκοι, καθ' ὅλα ἰσότημοι μὲ τοὺς ἄλλους Τούρκους. Στὸ ἐξῆς, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ πληρώνουν τὸν κεφαλικὸ φόρο, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα στὴ ζωή. Θὰ ἀπαλλάσσονταν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυσβάστακτους φόρους πού προβλέπονταν γιὰ τοὺς ραγιᾶδες. Δὲν θὰ ἀγωνιοῦσαν μήπως τοὺς ἀρπάξουν τὰ παιδιά στὸ παιδομάζωμα. Δὲν θὰ ὑφίσταντο τὶς μύριες ὄσες ταπεινώσεις. Δὲν θὰ κινδύνευαν νὰ χάσουν τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὰ νεῦρα καὶ τὴν αὐθαιρεσία τοῦ κάθε Τούρκου ἀφέντη. Στὸ ἐξῆς δὲν θὰ προσκυνοῦσαν αὐτοὶ ἄλλους, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι θὰ προσκυνοῦσαν αὐτούς.

Τίποτα δὲν εἶναι τόσο μεγάλο θαῦμα στὴ μακρά ἑλληνικὴ ἱστορία, οὔτε ὁ Μαραθῶνας οὔτε ἡ Σαλαμίνα οὔτε ἡ νικηφόρα πορεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στὰ βᾶθη τῆς Ἀσίας, ὅσο μεγάλο θαῦμα εἶναι αὐτό: ὅτι ἐπὶ 400 χρόνια ὅλοι οἱ ραγιᾶδες, ὁ καθένας ξεχωριστά, μπορούσαν μὲ αὐτὸν τὸν τόσο εὐκόλο καὶ ἀπλὸ τρόπο νὰ ἀπαλλαγοῦν μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀπίστευτα δεινὰ τους, νὰ παύσουν νὰ εἶναι ραγιᾶδες καὶ νὰ γίνουν ἀφέντες, ἀλλὰ ἐπέλεξαν νὰ μὴν τὸ κάνουν.

Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ μεγάλη καὶ ἀπλῆ ἀλήθεια: Ἡ πίστις στὸν Χριστὸ ὑπῆρξε τὸ θεμέλιο πάνω στὸ ὁποῖο οἰκοδομήθηκε τὸ θαῦμα τοῦ '21. Χωρὶς αὐτὴν, δὲν θὰ ὑπῆρχε '21. Ταιριάζει, λοιπὸν, καὶ ἐδῶ ὁ λόγος τοῦ Ἰωάννη: «**Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν**» (Α' Ἰω., ε' 4).

Ἡ πέραν πάσης λογικῆς προσήλωσις τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων στὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ στὰ ζοφερὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς σφράγισε ὀριστικὰ τὸν ἀκατάλυτο σύνδεσμο τοῦ ἑλληνισμοῦ μὲ τὸν χριστιανισμό. Χωρὶς αὐτὴν, δὲν θὰ ὑπῆρχε γένος τῶν Ἑλλήνων νὰ ξεσηκωθεῖ τὸ 1821, δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερα Ἑλλάδα, δὲν θὰ ὑπῆρχαν Ἕλληνες. Οἱ Ἕλληνες θὰ ἦταν ἓνας ἀκόμα ἐξαφανισμένος λαὸς τῆς Ἀρχαιότητος, ὅπως οἱ Σουμέριοι, οἱ Χιτιτίτες, οἱ Ἀσσύριοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι.

Ἡ χρονιὰ μνήμης καὶ τιμῆς πού ἀνοίγεται μπροστὰ μας εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ συνειδητοποιήσουμε καὶ νὰ ἀναδείξουμε αὐτὲς τὶς μεγάλες καὶ ἀπλὲς ἀλήθειες, πού ὅμως συχνὰ λησμονοῦμε.